



עלון שבועי מבית 'בני אמונים' **וכל מאמינים**

פרשת בא

תשע"ט

מאוצרות אמונים פניני אמן ותפלה בפרשה

המספר האחרים מתחזק בעצמו

ל'שמעון חספר באזני בך ובו בנה את אשר התעללתי במצרים ואת אחתי אשר שמתי כם וידעתם כי אני ה'...
אם סמרת הספור לצאצאים היא כדי שידעו 'כי אני ה' סמוע וגם נהנה: וידעתם, ולא ידועו?
פרש רבי ברוך סורוצקין ראש ישיבת תעלה:

הפירצה דברים בפני חברו כדי לשכנעו באמתות, אין אם הוא עצמו היה מושכנע בך ממכבר הטימם, שכנעו את זולתו מתבררם ומתלבנים הדברים יותר אף בקורה. לפרק דקדוקו הוטרף ונקטע לשון זו, כדי ללמדנו שהספור באזני הנביא יתכן את האמונה אף לקרבנו, וידעתם... אתם 'כי אני ה'."
משמע זה אנו מצהירים בנסח הגדה של פסח: וצאפלו קולנו לתקמים... קלנו וידעים את הוטרפה - וצאפלו קולנו לנו את מי להחכים בפסור, בכל זאת: 'מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים', משום שהוצאת הספור באזני אחרים צריכה לתחזק את הידיעה אף בקרבנו.

תפלת הילדים השוכנה ומתקבלת יותר

ד'אמר משה בגניינו ובגנינונו נלך...
מפני מה הקדים משה את הנגרים לצאנים?
פרש רבי חיים אריה לייב מליובאוויטש:
בפש משה להבדיר לפרעה כי תפלת הנגרים השוכנה ומתקבלת יותר מתפלת הצאנים, ודברי הנקרא (שפיט) א: 'אין עולם מתקיים אלא בשביל הבני מיונות של בית רב, על קדושת את הנגרים וצאנים.

באופן אחר פרש האדמו"ר רבי ישישכר זב מבעלזא:

בפש משה לרמוז בך לדורות, שקל עתידם של כלה ישראל תלוי בחסד הצאצאים לתורה ולהפלה, וכאמרו חכמינו זכרונם לברכה (יחזקאל סנחוריו א: 'אם אין צדדים אין תמים').

על פי זאת באר בנו האדמו"ר רבי אהרן את שאנו מציינים ב'ביצורת למוסר פרשת החט' שבפניה של חולש ניסן: 'הגם ימים מתברכים... הם כתי באבינו רבים' - בך שהקדים משה את הנגרים לצאנים ביציאת מצרים, נמשכת התורה בכל ענה בחולש ניסן ולהוסיף את הילדים הרבים לתחזוק וצלתו בתורה ויוביא.

שער בת רבים: 'מבוא ממצרים מסי עסק

מבקשים מעט ונגנים יותר

ל'אן כן לבו נא הגברים ועבדו את ה' כי אתה אתם מבקשים' (א')

יש להבין: הלא משה ואהרן בקשו (לפני פס' טו): 'בנינו וילדנו נלך בגנינו ובגנינונו, ואין העו פריעה לשקר וילומר: ללא כן לבו נא הגברים... כי אתה אתם מבקשים?' פרש רבי שמואל לניאדו ראש רבני ארם צוכבה:

כך היה דרוקם של סוחרים: מבקשים הם תחלה סכום גבוה משווי האמתי של החפץ, כדי שלאחר המסוח קבלו את השווי האמתי. ויש לומר כי אף פריעה סבר בתחלה שקבשת משה ואהרן: 'בגנינונו ובגנינונו' נאמר להם לזכר: מקומו, כדי שיתבאר ויפשר לכל הפחות לנבאם שביניהם לצאת. על פן אמר: 'לכו נא הגברים... כי אתה אתם מבקשים'.

כך נהו לפרש אף את הפסוק בתהלים (א: כא): 'תאות לבו נתמה לו וארשת שפתיו בל מונעת סלה', כי כאשר הצי"ק מבקש בשפתיו יותר מה שסובר בלבו שיקבל, נהו לו הקדוש ברוך הוא את 'תאות לבו' אולם בחזקתו הוא מוסיף ואינו מונע ממנו לקבל אף את 'ארשת שפתיו', אף שקלל לא התקבל בלבו לקבל זאת.

באופן נוסף פרש רבי שלמה קליגור:

שעו פריעה כלפי משה ואהרן: כיון שציינתם כי מפרט בקשתכם את ה'אצרה 'עבודה' - היא תפלה, אם אשתר את אלכם, על מה תתפללו? לכן: 'לכו נא הגברים', ואלו על הנשים, שהן והוא - 'אתה אתם מבקשים' - עליהם תקבלו בתפלתכם שיש צורך אף בהם.

ז"ל חסידה (ל'יש לניאדו) ובאצ צוקסת התורה עמי קול

רוי אמונים

מרמזו אמן בפרשה

'אמן' מוציאה מחשך ומאפלה

ידיה חשפה אפלה בכל ארץ מצרים' (כב)

כתב רבי חיים ויטל (פרי עץ חיים) שער פנתי אמן א: האות הראשונה בתבת 'אמן' היא 'אליף'. תבת 'אליף' בתפוח אותיות היא 'אפלו' שפושטמתת מכה זו היא חשך כפול, חשך שהיה במצרים (ראה רש"י פא). זאת משום שהמקולל צביעת אמן דיון במדור שביעי שבגיהנום, משום שניקש החשך במצרים.

לפרק נאמר 'אמר סבת חשך אתי (א: 'צא אתה לך רגל הים...') - 'צא בגימטריה אמן, רמן לך שחמקפדי על ענת אמן גולו מהחשך והאפלה שבהם דיון המקולל צביעת אמן (ראה סדר א' רמב"א א: 'אמר גימט')

ברכת החדש - זמן המסגל

'החדש הזה לכם ראש חדשים' (כב)
'הארה לבנה בחדושה ואמר לו: כשהיחם מחודש יהיה לה ראש חדש' (ש"ס)

בברכת החדש טרם הכרזת יום ראש החדש, אנו מבקשים: 'מי שעשה נסים לאבותינו, ואלו אותם מעבודת לחרות הנה, יגאל אותנו בקרוב...', ויש להבין מיה שיכוה של בקשה זו לברכת החדש?

פרש רבי ברוך אפשטיין מפינקס:

צעות 'קדוש החדש' הייתה המצוה הראשונה שהצטוו החדש' שנתקנה לזכר 'קדוש החדש' (עירוב השלום ת"ז ט) מבקשים אנו ששכח שבשעה שהצטוונו במצוה זו נגאלו אבותינו מעבודת לחרות, כן יגאל אותנו ה' אף עתה.

הגדה של פסח - על גאלת הנפש

'ועברתי בארץ מצרים' בליקלה הזה יהייתל כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אליה מצרים אעשה שפיטים אני' (כג)

פסוק זה נדרש בהגדה של פסח על כך שהקדוש ברוך הוא כבדונו ובעצמו גאלנו מצרים: 'ועברתי בארץ מצרים' - 'אני ולא מלאך', והיותו כל בכור... 'אני ולא שורף', ובכל אליה מצרים אעשה שפיטים' - 'אני ולא השליח' - 'אני' - 'אני ולא אחר'.

ונהו במדרש תהלים (פרק טו) אמרו חכמים כי בשונה מכל בית על דם שהיה גאלה זמנית - גאלת ה' היא גאלת עולם; מדוע אפוא לא נגאלנו ממצרים לגאלת עולם?

באר מחדש לנך אמר רבי מאיר זן פולצ'ק רבה של אוסטרו-מלווינצ'ק:

יציאת מצרים קללה שמי צאלות. גאלת הוהף גאלת הנפש, שכן מלבד שהיננו משועבדים לעבודת פריעה, כעבים הינו אף בקוללה של סמאת מצרים. ושושאלנו מעבודת לחרות, התקדשנו בקדשת ישראל. ונהה גאלת הוהף שבהעצה בדי משה אמן התפעלה, אולם גאלת הנפש שהגיעה מיד הקדוש ברוך הוא כבדונו ובעצמו נותרה בעינה על צעם היה, ונקלה אנו מודים ומקלים ליל הסדר.

משמע זה השפט של משה מסדר ההגדה, להזכירנו שעשה הודאתנו הנה על לא הגאלה הנשמית שעשיתה בדין, אלא על גאלת הנפש שעזין מקומה בעינה. ורבו זה מקורנו לבקש פי קרובו גאל לגאלת עולמים במתרה כימינו.

ז"ל חסידה (ל'קדוש פולצ'ק) בוקדוק

לרגל שבת פרשת בני אמונים, בעצמכם של ימי פרישות השוכבי"ם שבהם אנו קוראים על שרשרת הנסים והאמונה שלוו את עמנו מיציאתם ממצרים בדרכם להיות עם ה'.

צרכנו בזאת תוספת מיוחדת, הכוללת תמציית מדברי רבותינו על אודות חשיבות אמידת ברכות השחר - ברכות האמונה - בחברותא, כגונת האמן בכרכות השחר ומקבץ קצר מתוך מאות מכתבי ישועות מפעמיים שנישלחו אלינו מאלו שזכו לקבל על עצמם מנהג זה.

ברכות השחר: בקול בכונה מבחרותא.



ברכת המזון - ברכת ה'הארץ' (א)

נודה - בראשונה מותר היה לומר בברכת 'מודים אנוך לך ה' וכו'... המפורט בברכת הלוה וברכת עוה' לך... נפתח בלשון עתיד, וזאת סודו? אלא שהמבט להודות כראוי, עליו להקדים לך הנה; לחשב ולהרהר תחלה בעסק הטובה שעשה עמו ה', ורק לאחר מכן לבטא את ההודאה בשפתיו. לפיכך אנו אומרים עוה' לך בלשון עתיד - כלומר - הנוכחיים עצמנו להודות לך ה' אלוקינו ויגינו ובר פוש' ישי' על הפסוק (שמות ט"ז) 'אז ישר' ששא ה' אומר בלשון עתיד - 'ואי... עלה בלבם שישרו שיריה' (המפורט אר"ה חפ"ק).

תלה ולא נתנה ה' אומר כאן אומר 'נתת לאבותינו, אלא שבתורה נתת לאבותינו, וכן אף כפי שהסופרים תיקנו ככה ארץ ישראל... נתלה. ובאר השרש אמת יסמי חייטית, כי היה היה צריך להבינו, כי סומן יש לברכה זו בהיותנו בגלות, מתקיים אמת אבותינו. ויש יורק י' לך בן אנו כבדכיס בלשון שיתמלתי, כי נתנה ה' את המים נתת נתת המושק את המים מקומם בלשון עתיד, כי גם ארץ ישראל, לא נתנה ה' לישראל בן החינוכה, כי שידוד, גם אלא נתנה להם בעשרת המצוינים בלשון עתיד, ומושב י' כל כלה שם מקדיש את נפשות, כן תמלילם להם ויבדו נפשים בקדשת הארץ, גם את אשר נשלוטו ה' הארץ, גם את עמיתו, כי שירשה הארץ בערותונו, כי שירשה הארץ בלשון עתיד, כי שירשה את הפסוק, מודים אנו על כך נתנהו.

עוד יש שכתבו את טעם לשון עתיד, כי נתנה את הלשון מקדשת, כי ארץ ממהלך לשון מוגבל 'לע מנת היתרון' ונתנת מקמתה, אך נתלה לטעם זאת היא מנת שאין לה הפסק, וכלשון הכתוב בספר יצחק: 'ונתלה עמית' או מפרש בלשון עתיד: 'וב' ונתלה עמית' או לא הפסק, לכן קמט כאן לשון שהתורה לאבותינו נמשש (אבות).

ארץ ישראל טובה ורבה תבנה בנפרד (בבבב טו) כי במבוא י' של שלא אומר 'ארץ הקדה טובה ורבה בברכת ארצנו...' כי יצא י' הוהתי, ובאר המפורסד: 'שירי הנביאים ספרה כי מבורה מקדושת, ואנו צדיקין לספר בברכה מבורה שישתוקקו לה השפוש'.

בפירושו (שם טו) באור כי אתר ארץ התדה נתן לארץ מנת עשרת המד' ה' לבנות לו בית לשבו (חפ"ק טו) וכן משה אמר: 'היה נתן מנת לבנו וכן משה האבות והקדושים וכן משה, שלבנותה לך את אמות העולם

תפלה קהוה, על אמונה ואונגדה

למעלה מארבעים שנים חלפו מאז אותם ימים בלתי נשכחים, בהם עם ישראל גם החסידי פתקו מלבו וישבו בדעה אחר מעל מנבני יומם נהגים בצרה ושיבחו, ששקפת ימים משפית מורשת על גורלם. לאלהה מארבעים שנים חלפו מאותה טיבה שגרתית בעולמנו, שמהלך ישראל לכון צדפת, אר הסיפיקה לבסוף בקה שנודע כמבצע אנובה, והנס הבולתי נתפס ערז צרות בנושקתם של רבים מבין נוסעי אולה טיפה.

אחד מהם שתוה את הנס על בשרו באופן מיוחד ונתנו בעקבותיה, את הרב נתן דן, אשר ספורו מוכא כאן לפיכך: אמתים דולר, והה הסכום שלשם נחום, שהיה אז בחור בשנת העשרים לת"י, מורתה כרטיס הסיפה שאומר בהם: 'ההובילו מארץ הקדש לצרפת ביטית ארץ פראנס, באותם ימים שהשרו שלבי בתולה, היה נחום רגוע יותר אלו היה נוסע בחברה ישראלית, אולם המוריד שנהקה לו משמעותית כשנבנו, על מה אנו עצמו שנתנו מתנה על המושב ביטוס ארץ פראנס' שה' עבר הקורבן ממנו למעלה בלד.

היה אז ביום ראשון, אשר חרש אדם שתיח' אסוף, נחום חתם סביבו בפרשת המוסעים שמולאו את המושבים לצידו לא עורר שום תיזוז, אולם אז נדעס מולו השר של הפגנטי, קשהוא מקרו בגאולתי צעלת מבטא צדפת בולט: 'הוסיע' כרטיס, התינו' הודיעים כי בודע לצאת נחת לתיח' כרטיס בגאונה, עם יצאו נוסעים נוספים שיעדים יצאו יצאו...'

ההודעה הפתיעה את מרבית הנוסעים. נתיחת הבינים לא הופיעה כבדטיס הסיפה, והינכות הבלתי יפסי' גרם ללכל לרשן. נחום הסיפה הודיעה אז דלק למודות החשיבות שלכר קמנה בו עסק לכו. מצד אחר שהיה שבעה ארץ נחום, ירד עתה עוד יום. בשעה אמת עשרה ולושיטם ונתן קדמת תוחת אמת באוהנה. כשהם עולות קדם וכל נתן באותו לנגל המעשה מיטוס נוסף של חברת התעופה הסיפית, שהחליבו נוסעים מלודת בתרון, אצבעה מבין נוסעי המוסיע הנגיפורי עשו אז דרכם עתה לסיסה ארץ פראנס בעל אשם המודרני.

נחום לא ידע מקום, אז אכן היה לו בער טובה להודא. לאאום אצבעה עסקים, אז נפתח כותוב ביחס אלהם וינחם לוחי היהודים שווה על הפסוק. בכלינים הם יגאלו למי נשק מגנינים שפורקו והסתרו היטב במספר ההללטים מיני אנושי הפתוח.

עליו להקדים לך הנה; לחשב ולהרהר תחלה בעסק הטובה שעשה עמו ה', ורק לאחר מכן לבטא את ההודאה בשפתיו. לפיכך אנו אומרים עוה' לך בלשון עתיד - כלומר - הנוכחיים עצמנו להודות לך ה' אלוקינו ויגינו ובר פוש' ישי' על הפסוק (שמות ט"ז) 'אז ישר' ששא ה' אומר בלשון עתיד - 'ואי... עלה בלבם שישרו שיריה' (המפורט אר"ה חפ"ק).

עליו להקדים לך הנה; לחשב ולהרהר תחלה בעסק הטובה שעשה עמו ה', ורק לאחר מכן לבטא את ההודאה בשפתיו. לפיכך אנו אומרים עוה' לך בלשון עתיד - כלומר - הנוכחיים עצמנו להודות לך ה' אלוקינו ויגינו ובר פוש' ישי' על הפסוק (שמות ט"ז) 'אז ישר' ששא ה' אומר בלשון עתיד - 'ואי... עלה בלבם שישרו שיריה' (המפורט אר"ה חפ"ק).

אמירת ברכות השחר בחרבותא

יהודי יקר! אמת, המבקש לזכות בישועה, פרנסה, רפואה, שדוּף, הצלחה... אמת, המבקש לומר את ברכותיך בשלמות ולהגיש מדי בקר מנחה חדשה לרבו העולמים, הבודד נראה על רב טובותיו וחסדיו, הנח לפניך הדרך המְשֻׁלֶּמֶת - קלה ופשוטה לישום.

זו גורמת למיליא השפלה התקבל יתר.

אמירת ברכות השחר בצורתה הנחמדה קודם ומבוסס איש נהגו בו גדולי ישראל

מקדמת זמני. ממנה זה קיימות מעלות רבות ונפרטן תחלה בקצרה:

א. זוהי דרך קלה ובטוחה לצבור תשעים אמנים ביום פתחנת רבותינו (מסביב 10), ובקרב לזכות בתאר "צדי" (כד הפסח אמונה). כל נשכח י ערקה של כל אמנו לא יסלא כפד.

ב. עגית אמין פותחת שְׁעָרֵים מְקַבְּלֵת התפלה רב של אמנים. (זהוהי פנל רפה ב).

ג. הניסיון מוכיח כי ברכות הנאמרות בפני אחרים הנו משבחות יתר: הן מבחינת הפנה והן מבחינת החוד המלים והשקטנות.

ד. באמצעות ברכות השחר אנו פותחים את הים בחוצה לה על רב חסדי עשנו. מה טוב שנאמרו בצורה משולמת. עגית אמן המליטה את הברכה (מסביב 100).

ה. העונה אמן אחר ברכות זולתו, גומל עמו חסד וימנים מצות אהבה לרעה פסוד (מסביב 100). זאת מלבד השקר הרב השמור לו שקי רבובא.

ובתור התרחה:

קרן בעל בטב הלוי הגדיר במכתב היסוד של יבני אמנים, כי אמירת ברכות השחר בחברותא היא מבחינת "שכחם וחזרו ויסדום". ובתא, אם נהור ונקטר אחר שרש המנהג, נמצא כי מקורו קדוש ויסודותיו איננים דברי רבותינו הראשונים והאחרונים, וכי נהגו בו גדולי התורה והחכמי השבילה. לפיכך תמצית הדברים הנכונים והברורים המובאים בקטרי רבותינו:

א. גזר הקדוש (הקורין יח, לו א ונד) קבעו חכמים כי על האדם לענות תשעים אמנים בכל יום על פתחנת זו כתב בספרים אמונים כי "אין אדם וקרא צדיק את לא עמיתו" (אמר השיר עשן מנבוהו יב, כ).

היא להתחייב שום באמנים לעניים על ברכות (אמר פסאנו 100), ששה לקימה מובל לענות אמן יתר ברכות השחר של זולתנו.

ראש וראשון לאלו שצדקו בתקנה זו בדרות האחרונים היה קדוש ישראל מרן הארי"ל זצ"ל. העידו תלמידיו כי בכל יום היה עונה אחר אחר ברכות השחר של אנשיים רבים, לעתים אפילו מאה, והיה מפסיק לשם כך אף באמצע פסוקי דמורה (שערי השבוע אחרי ה). רבים מודו לו, כדי לצב צ' אמנים על ברכות ובקב להיות "צדיק שמר אמנים".

ב. גזר הקדוש (נדק רפה) מכאיר כי עגית אמן פותחת שְׁעָרֵים מְקַבְּלֵת השפלה. באמירת ברכות השחר מבחינתא לפי התפלה נלצבו אמנים רבים שגודאי יטינו לשקללתה.

יש לצב יל המספדו ולב מנגה זה גורמת למתפלל להקדים ולבא לבית הנקטה. ובקב לומר את הברכות במתינות ובניחוחא. עבדה

פונת אמון על ברכות השחר

א. הנותן לשכוי בינה אמן - אמת שעלינו להודות לה, על שנתנו בינה בתמגול ונקבל האדם [להבחינו בין היום ובין הלילה].

ב. שלא עשני גוי אמן - אמת שעלינו להודות לה, שלא נבראנו בגוים שלא נצטוו במצוות.

ג. שלא עשני עבד אמן - אמת שעלינו להודות לה, שלא נבראנו כעבדים כנעניים, שדוגמת פחותה מישרלי, ואף אינם מתגבים בכל המצוות.

ד. שלא עשני אשה אמן - אמת שעלינו להודות לה על שלא נבראנו כנשים הפטורות ממצוות עשה שהיון זמן קרן.

ה. פוסק עירי אמן - אמת שעלינו להודות לה על שפוסק עלינו ומחדש בנו את פת הראיה.

ו. מליש ערמים אמן - אמת שעלינו להודות לה על שהזמן לנו את מלבושנו.

ז. מתי אסורים אמן - אמת שעלינו להודות לה על שחדש בנו את כת תנועת רמ"א ארבינו.

ח. זוקף כפופים אמן - אמת שעלינו להודות לה על שאפשר לנו לקומתנו בקומנו משנתנו.

ט. רוקע הארץ על המים אמן - אמת שעלינו להודות לה על ששקמים את היבשה ואינו מניח למים לכסותה.

י. מסין מצעדי נבר אמן - אמת שעלינו להודות לה על ששומר את צדינו ומצילין את צדינו.

יא. עששה יל כל צדיקי אמן - אמת שעלינו להודות לה על המנעלים שברגלנו שבאמצעותם אנו יכולים ללכת ולעשות את כל צדינו.

יב. אזר ישראל בנבונה אמן - אמת שעלינו להודות לה שבנבונתו גדולה מסנא את ישראל.

יג. עורר ישראל בתפארה אמן - אמת שעלינו להודות לה על שזכה אותנו בכספי האלש שהוא לנו לכבוד ולתפארה.

יד. הנותן ליצר כח אמן - אמת שעלינו להודות לה על שפחדנו את כוח האדם ומישבי את נשמותו העיפה מאתמול רעננה.

טו. המעביר שנה - הגומל חסדים טובים אמן - אמת הוא שעלינו להודות לה על החסדים הטובים והטובים שגומל עמנו. והוא יוסידי לגמל פסנו חסדים טובים.

ובכנה הראיה. וכך מכאיר בהר הקדוש (נדק רפה) שפאשר ברכה שצננתה באמן עולה לשעלה, כל צבא מרומ מקבלי את פניה. מכרבים: "זו היא הברכה שנאמרה בשלמות קראוי" וקושרים מפנה כתרם לרבו העולמים.

בכל מענה ומצנה אנו מדקדקים להדר פמדת הפאשר, ואף מפרים קמון רב לשם כך. והנה לפנינו הדור מצוה שאינו נובע מדעת מיטת הפוסקים אלא הנו מעקר תחילתו. אין הוא דורש שאמנה שאלהה כפית מיוחדת או העדשת זמן קר; מה ראוי שנתנומו בכל וע ובקב נריות בקבל כפלים.

ג. ידועים דברי הפוסקים (רמ"א אר"ח קסו ב) כי עגית אמן הנה חלק מהברכה ועל דה, נעשית הברכה משולמת. בודאי ראוי שפאמר באופן זה את אותן ברכות שבהן נהרו חכמינו לפתח את סוד עבודת הים; ברכות השחר הנשבות, שבהן אנו מודים לבוהר העולמים על כל הטובות והחסדים שפרעין עלינו בכל יום ויום ובאמצעותן מתחיים את אמנותנו בו.

בכל תפלותינו ובקשותינו אנו מדקדקים לבקש שתתקיימה בשלמות: "אעלה שלמה", "תשובה שלמה", "תפואה שלמה". במדה כנגד מדה - ראוי שאת הזדאותנו נאמר בשלמות - על ידי שקפסיד שעינו אחריה אמן.

ד. ברכות השחר גופו, נתקנו על ידי דוד המלך עליו השלום כדי לצבד פנפות ולקנע אסונות (כמד ר"ח סא). ומה יתור מתאים מלצוד למה את האמן הפותחת את כל השְׁעָרֵים: ככתוב (שקיה כו ב): "פתחו שְׁעָרֵים ויבאו גוי צדיק שמר אמנים".

ה. לברכות הנאמרות בקראת יש מעלה מיוחדת, ואף שכר מיוחד לנו למפסדים על כך. וכפי שכנת רבנו המהרש"א (היא ברכות א) בבאר פוסקים (שקיה כח ט"ז): "לוא הקשבת למצותי ויהי כנהר שלומך וצדקתך כגלי הים; ויהי כחול ויער וצאצאי מציד כמעתי...". מלשון צות וחבירה, ויהי פרוש: "לו הקשבת" מהיית ממתין ומקשיב לענות אמן על כל ברכה שתשמע מתברך צות לך בבית הנקטם, יהיה שקר; ונהר שלום" וכו'.

מכאן יוצאת הקריאה לאמנו כל בית ישראל: מנהג אמירת ברכות השחר בחברותא, הוא דבר כה קל לבצוע. והנה מנהג זה הנו הודגמת לקימו בכל במק, לפתח את הים בהצטרות אמונה שאין כמותה, להרבות אמנה בעולם ולמת התפלותינו ערך מוסף. העיסוקו לרבות שכבר זכו להתחייב במנהג קדוש זה, ותחוה שלר על העצום השמור למפסדים על עגית אמן, ותפלותיכם התמבלנה לרצון לפני אדון כל.

ברכות השחר בהברותא - הישועה מבטחת!

מתפלל קרי!

בדואי כבר הספקת לשמע על גדל כחיה ופועלתה של עזית אמן, אותה מצוה קלה אך בקרה שעליה אמרו חכמים (ברבי ו א): "אין גדול לפני הקדוש ברוך הוא יותר מאמן שיקראו עונות", ועל המקפידים בה הכתיבו: "פותחין לו שערן ונעדר" (שבת טו ב). אולי גם שמענת על דברי החכם הקדוש רוסה א: בעזרת אמן פותמת שער ברכה למעלה ואורכה שפע לכל העולמות, מעניקה אריכות ימים ושנים טובות (ירושלמי ברכות ח ח), קודת עזר דין של שבעים שנה (תיקור מא), בזכותה מתקבלות התפלות והבקשות (סוה וט) ועוד כהנה וכהנה מעלות טובות והבקשות יקרות הפזירות בסגנון רבתי.

מנסוים של רבים - זהו רעיון 'מדבק'. רבים ואולי פועלים נלהבים ומלהימים אחרים למונה זה, התעוררו לכך בתחלה בהיותם 'צופים מן הצד', ובהמשך קבלו זאת עליהם כמנהג קבוע. תלי תלים של זכיות נוספים בכל יום לזכותם של אלו שעוררו אותם לכך, ומי יוכל לשער את גלל השקר השמור לפני הרבים במצוה גדולה זו.

ספרי ישועות רבים נשמעו מפי אלו ששָׁבוּ להתחזק בכך. אולי איש דברך הישועה שלה היה זקוק - מקצתם הופיעו והתפרסמו ברבים על ידי בני אמונים ונארחו הדתיים נרחבים כקרבן על מי שנחשף אליהם.

זה הזמן לומר בן! להתחזק במנהג אמירת ברכות השחר בצוואת ולזכות בכל ההבטחות המפלאות שנאמרו מפי רבותינו, הבטחות השמורות במיוחד בעבורכם!

לפיכך לטק קצר מתוך עשרות מכתבי ישועות אותנטיים ששלחו למשרדנו בשנים האחרונות. מכתבים המעידים יותר מכל עד כמה גדול כחן של התקפות במצות עזית אמן לברכות השחר במברותא:

אמר לו: "בעוד שנה אני יוצא לירושלים, אם תרצה תוכל להצטרף", הסמפתי בשמחה.
 מנהל הנסיעה ספר לי האיש כי אר במקרה הוא הודפון לבית הנמסר, וכי הוא מקפיד על ברכות השחר בתברותא שכתבה בו בהמשך פניג בני אמונים' גשיבתי. סמפתי כי אלמלא נצטייה אליו לומר בפניו את הברכות לא הייתי יודע ש'עורפם...'
 בזכות החלטתי שלא לתור על הפונד הכלתי להתפלל בניהולא, למסע בנאות, ולקסוף גם להגיע לשיבחה עוד לפני האוטובוס...

בתורה,
ש.ב ותבות.

לרעד עד פהו דבריו ונוגעים ללבי.
 כך, במעמד כל המשפחה, החלטתי יחדיו להתחזק במצוה החשובה, וכבר למורת בקור אמרתי את הברכות בבית הנמסר יחד עם בני.
 ביום ראשון נקדמתי לקום. חששתי שלא אמצא משהו לומר בפניו את הברכות, אך משכננתי לבית הנמסר נרגעתי: בפנינו עמד יחדיו נחמד, וכי בני אמונים, לגדו שלי: 'אשמו לצוה אמן אחר בברכותך'.
 התפלל שיהלתי בצורה טובה, והשיכה כך. בכיתי במהלכה פני שלא בכתי זמן וב. בפקשתי שישלח לי ה' ישועה ומצויא לו פרנסה ברות, ובתקרה ה' נענית.

עם סיום התפלה צעדתי לכון רכבי, והנה נגש אלי 'הודי בלתי מרוב וקשט מוני לצטרף לנעיה'. הסמפתי בשמחה. האיש הלך לכדי והחלנו לשוחח מעט. סמפתי שהוא היצע זה עתה להתגורר בשכונתנו מעיר צפונתי דינה. להתקפתי, לשעמד האיש לרדת הוא בקש מני את מספר הקלפון שלי.

במהלך הבקר הוא התקשר אלי וספר כי במסגרת עסקיו הוא זקוק לנקב אתראו במיתד למשרה מלאה. הוא רצה שהשכמותי לקום להתפלל, והתרשם כי אני רוא שמים ואתראו, והוא היצע לי את התפקיד, תמורת משקלת משולמת במקחו.

י.ש בת שמש.

לפני כמחצית השנה נקלעתי לתקופה שלפילת קשה ביותר. הרגשתי צורך להתחזק במשהו, אבל לא ידעתי כפה. כשהייתי בפלור לבית הנמסר פנה אלי 'צוא אמן' והיצע לי לומר בפניו את ברכות השחר. בדרך גלל הייתי משתמש מעט, אולם הפעם חשתי כי שמימים רומזים לי משהו...

כשיאמתי לומר לפניו את הברכות, פקשתי בי תחלתי ספק. הרגשתי שעליתי דבר גדול, והחלטתי שבהך אחתוק; אקפיד לומר בכל יום ברכות השחר במברותא, ובחוקר אנסה להשפיע על משהו נוסף להתחזק בכך. נצויתי בפניו הנפלאים שלכם בקרה ה' הלהלתי לתקן עוד שני מתפללים לומר את הברכות במברותא.

שבוע לאחר מכן, בעודי אומר 'ספוקי דומרה' במתינות - גם זאת בזכות הקבלה הנפלאה שזרמה לי להשיגים קום, והבנתני בספוקי: 'עניי לא אלהי, ישברו ואתה ותו לתם את אלקם בעתו', הפעם שמת לי כי ראישי תבות: 'עניי לא אלהי הם ב'מטרעה אמן', וכך גם ראשי תבות שאחריו: 'זאתה נתון לתם את אלקם בעתו' והם ב'מטרעה אמן' (עם הכולל).

הרגשתי שמימים רומזים לי כי ההתחזקות באמן פתחה לי שער לפרנסתי, והדבר גרם לי להחישת שחון חרומות. התפלתני בכל יום שארקה במורה לצאת ממועבי הקשה, ואכן כך היה: עוד באותו היום היעיה לפתיח הצעה עסקית נודיה, אשר בהמשך העלתה את עסקי בתורה לראוה תפלה.

אמרו ברכות השחר במברותא ותראו ישועות מפלאות זה עברו!

גבל הקבדו כנראי,
א.ב בירת עלית.

לפני כמה שנים הייתי לי פילה פללית קשה. נסיתי להשתמש בעבודה פנה השעות, אך פניתי לא הורי לי פנים; חברי היה ממעיס בעבודה, ואילו אני המתנת לעבודה עד בוש. בקשתי שברדתי את החלש והייתי מודרד סוקר מאד.

לפני כמה שבועות, בצעוה של סעודת הלילה ספר לי בני אמן וישאולו שבעה פקר אצלם תכליתו תורה יור' בני אמונים' הרב יעקב בן מרש'ושיץ' ל'א הנוסס כחאק עזית אמן. בני פקש אתרא לתם הרב עד פמה האור הקדוש ברוך הוא באלו שפספדים על עזית אמן, 'זואו ונתחזק בלתי בעזית אמן', פקש מיני בני, 'ואם ה' יתה אהך בנה בנאי הוא ידאו לנו לכל צובינה', הוסיך בתמימות, מקלי

שש שנים לאחר התנהג טרם נפקדנו בוש'ק. דרך העלון שלכם נחשפנו לרבי' הזהר על הישועות הגדולות שאזכים בזכות הקפדה על עזית אמן. החלטתי להקפיד על אמירת ברכות השחר מני יום צפונא. הדבר לא אר לנו בקלות, אולם התקננו פפנהג בכל כונו. סמינאט דשמיא בדיאק שנה לאחר מכן נפקדנו בבת יקרה. לה כרננו - אר לא - 'ברכה שתחי'.

תודה לה; יתברו, ותודה גם לכם - שליחי הנפלאים.
ל.ו ירושלים.

וזכנו של שילוחה מילדינו, בן ואתרי שתי בנות, התעבק כבר שנים מספר. ארן לתרא את נקמת הנפש שיהיה לנו מקו.

לפני זמן מן החל בגנו העציר להתחזק באמירת ברכות השחר במברותא בעקבות פעילות בני אמונים' גשיבתי, ואתרי התחזקתי על בני בנות. החלטתי להקדיש את ההתחזקות לזכרו של בני הגדול - שמצנא את זואו במרתו.

האמהה תורה לזמן בלבי. התחלתי שוב לפנות לשדכנים וזמן מה לאחר מכן עלתה בשנית הצעת שדוך מצניא, ונחשקתי בני הדצ השיר קבר לפני זמן וב. למרבה התפתעה, הפעם השידוך התקדם בהירות ולפניו קשבוע הוא נסגר לתו כולו.

ראינו את הישועה בעינינו. אנו ממישיכים להקפיד על כך לזכרו של גנותינו יקרותו, ובנאי נוהך קבדו לראות גם בשיעותנו.

תודה לכם בני אמונים,
א.ש ירושלים.